Перед очима з давнини
Зринули образи знаднії,
Ясні, виразні,— мов живії,
Мені всміхаються вони.

А в серці чулому умить
Про давнє спогади збудились,
І знов колишнє пережить,
Сміятись, плакати схотілось.

Коханий друже! те мені
Назад не вернеться довіку —
І тільки образів без ліку,
І тільки спогади смутні...

1905